

ydre Elegance — gjorde ham straks mistænkt mellem hans Landsmænd, ikke mindst i den lærde Verden. I Grunden havde han vel sine bitreste Modstandere indenfor selve Universitetets Mure. Med sit smukke og meget velplejede Haar, sit store, altid snehvide Skjortebryst, sit hele omsorgsfuldt hægede Ydre var han nøjagtig saadan, som de gamle teologiske Professorer forestillede sig en Charlatan.

Dog, alt dette var endnu ikke tilstrækkeligt til at forklare den overordentlige, formelig tidskelsættende Virkning af hans Optræden. Han besad viselig glimrende Evner men var dog ikke, hvad man i Almindelighed forstaar ved et „Geni“, ingen selvfødende Aand, ingen Nyskaber. Sammenlignet med hjemmeavlede Originaler som Grundtvig eller Kierkegaard kunde han endog synes at mangle dybere Ejendommelighed. Han havde været for utaalmodig til at udruge nogen selvstændig Verdensanskuelse, for livsoptaget og levelysten til en saadan sejt, dagsky, edderkoppeagtig Udspinden af eget Personlighedsindhold, hvorunder ogsaa ringere Begavelser kan slumpe til at gøre mere og mindre mageløse Opdagelser. Med sin rastløse Higen kunde han snarere lignedes ved en gylden Arbejdsbi, der i Sol og Storm afsøgte alle Aandens Blomstermarker og trofast vendte hjem til Kuben med Brodden skjult af Honning. Ligesom med hundrede Øjne overfoer han alle Landes og alle Tiders Litteratur, slog med uglippeligt Instinkt ned paa alt, hvad der kunde tjene som Ansporingsmiddel derhjemme, og fremstillede med den sindrigste Kunst et Kraftuddrag deraf, en snart bitter, snart sødt krydret Livsvækker for den danske Ungdom. Hele Tidsafsnits Aandshistorie forstod han at oprulle paa